DER HUMMEL

Der Hummel brummelt draus im Feld,
Dart fliegt er rum vun Glee zu Glee;
Er weess fascht immer was er dutt,
Der ganse Daag iss er am geh.

Er iss net faul un aa net dumm,
Er yaagt net rum wie's hot deel Leit;
Sie suche nix un eile doch,
Vun Daag zu Daag graad wie net gscheit!

Er laad sei Sack mit Honich voll,
Un fliegt dann ab der Heemet zu;
Dart legt er'n ei mit grosser Mieh,
Un schafft so trei—hot nie kenn Ruh.

Sei Haus iss yuscht vun Dreck gebaut,
Im Graas verschteckt, draus in der Welt;
Er weess wu's iss un fliegt graad hie,
Wie ich un du, liebt er sei Zelt.

'S iss Heem fer ihn un ebbes zieht
Sei Haerz do hie—was meecht es sei?
Der Naturgeischt hot's so gemacht—
Vum Heemwegsg'fiehl iss niemand frei.

Der Hummel hot aa 'n grosse Gschponk,
Vun dem bin ich yo gans gewiss;
Gaar alle Bu weess wu er wohnt
Un aa zu gut, was Honich iss!

—CHARLES ALLABAR BUTZ